

статистическите проблеми на нашите роми да се съотнасят към същите в Европа като цяло и в европейските страни поотделно.

Би било признак на разточителство да привеждам всички налични данни за циганите в Европа. Ето защо ще се ограничава само с тези, които гарантират необходимата и възможната в случая относителна достоверност и репрезентативност. По-точно, ще проследя демографско-статистическата картина на циганите в Европа в нейното съотношение в края на 50-те и в средата на 80-те години от нашия век, за които има и официално публикувани данни.

Статистическите преброявания на населението на Европа установяват в края на 50-те години наличието (заявено, декларирано) на 660 хиляди цигани.⁵ В средата на 80-те години (и конкретно в средата на 1987 година) тези преброявания са констатирани наличието вече на 1 милион и 310 хиляди цигани в европейските страни.⁶ Съпоставени едни с други, тези данни навеждат на един съществен извод. Въпреки реалните опасения на демографите за репрезентативния характер на установените по време на преброяванията на населението данни за циганите все пак те са доловили и отразили доста правдиво една демографска тенденция - бързото нарастване на циганското население на европейския континент. За малко повече от четвърт век циганите в Европа се увеличават точно 2 пъти. А това означава, че европейските цигани нарастват неколkokратно по-бързо от неромското население на нашия континент. Дори само този факт подсказва, че циганският проблем (поне в неговите количествени измерения) е актуален и не бива да се подценява, както това е правено почти винаги досега.

Естествено, броят на европейските цигани, взет в съпоставка с броя на неромското население на европейския континент, говори много и сам по себе си. Неговата значимост обаче изпъква далеч по-ярко, когато той бъде разгледан през призмата на дислокацията на циганите по отделни страни на континента. А ето как се разпределят те в края на

⁵ "Численост и расселение народов мира". М., 1962, с. 428.

⁶ "Население мира", с. 412.